

[Wilhelm.]

afbrænding, der svarer til over en tredjedel af den samlede gasproduktion på samtlige landets gasværker. Det var, hvad der blev brændt af i 1975. Der er ingen udsigt til, det bliver mindre i 1976.

Jeg vil benytte lejligheden til at spørge handelsministeren, om der siden 15. juli er foretaget noget som helst fra regeringens side for at formindske den gasafbrænding, der finder sted derude.

Den finder sted ikke af teknisk nødvendighed, men alene fordi DUC har modsat sig den relativt lille udgift, der vil være ved at reinjicere gassen, hvilket er teknisk muligt. Det kan ikke betale sig, det er ikke profitabelt for DUC, så at spare på ressourcerne og reinjicere gassen har man hidtil modsat sig.

Dertil kommer, at man har indgået en aftale, hvor der er klar uenighed om fortolkningerne. Når handelsministeren – og jeg vil for en sikkerheds skyld sige, at overalt, hvor jeg her har sagt handelsministeren, og hvor det står i bemærkningerne, går det på den tidligere handelsminister; ikke fordi jeg har grund til at tro, at der er særlig forskel, men enhver tvivl bør selvfølgelig komme den nye handelsminister til gode – altså når handelsministeren påstår, at han med den nye aftale har mulighed for at påtvinge DUC en reinjicering af gassen, svarer A. P. Møller sporenstreg: denne udlægning står alene for handelsministerens regning, vi accepterer den ikke. Enden på legen er, at handelsministeren på dette som på 3–4 andre væsentlige spørgsmål om fortolkning af aftalen til sidst over for mig i spørgsmål stillet gennem energipolitisk udvalg har måttet svare, at det i givet fald må afhænge af en retssag. Man har altså simpelt hen indgået en aftale, hvis reelle indhold på disse væsentlige områder man end ikke kender.

I de bemærkninger, vi har gjort til forslaget, har vi langt udførligere, end det er muligt her, omtalt den alternative energipolitik, som dette er en del af, og også givet oplysninger fra det materiale, der var fremme i undergrundsudvalget, og som det er nødvendigt at kende for overhovedet at kunne tage stilling til det problem, der her er rejst.

Om de bemærkninger, der har været, vil jeg sige først til handelsministeren: det er jo simpelt hen urigtigt, når handelsministeren siger, at folkettinget havde lejlighed til at søge dette spørgsmål drøftet og løst for 3–4 måneder si-

den. Folketinget har ikke haft gnist af lejlighed, tværtimod. Den tidligere handelsminister fortroligstemplede alt simpelt hen. 170 af de 179 medlemmer af dette folketing har end ikke legal adgang til de papirer, der gik forud for den aftale, der blev indgået, og sagen har aldrig været til drøftelse hverken her i salen eller på gruppemøder eller i energipolitisk udvalg eller nogen andre steder. Det er sandheden om den udtalelse om, at folkettinget havde lejlighed til at søge dette spørgsmål løst.

Til hr. Kampmann, som kører på formalia: som sagt er denne sag grundigt undersøgt juridisk af os, før vi valgte denne løsning. Jeg kan i øvrigt nævne, at hvis man endelig ville gå i pindehuggeri om disse formalia med juraen – og det havde på en måde været mere spændende, hvis man havde grebet det an på den led, hvis man endelig vil holde sig til formalia – så kunne man have anført, at vi slet ikke havde behøvet en ekspropriation i denne sag, da den pågældende grundlovsfortolkning jo klart og tydeligt siger – og det kunne man forsøge at parallelisere det her til – at en frigøring af en næring, som tidligere har været koncessioneret, ikke betragtes som ekspropriation og ingen erstatningspligt giver. Den kunne have været anvendt. Vi har fundet frem til, at denne her er sikrere. Der er intet, der taler imod vejledende folkeafstemning; vi har kort redegjort for det i bemærkningerne og er selvfølgelig parat til at gøre det grundigere under udalgsbehandlingen.

Hr. Kampmann følte sig brøstholden over vores kommentarer om de forspildte muligheder i bemærkningerne til forslaget. Det beklager jeg. De er ikke ment, som hr. Kampmann udlagde dem, og der står faktisk ikke det, han udlagde. Der står, at den første chance var i forbindelse med udløbet i 1972. Vi har aldrig bestridt, at den nye aftale med 2 års forlængelse blev indgået i september 1971 og i øvrigt blev konfirmeret af den nye socialdemokratiske regering i september 1971. Men det er da rigtigt, at den formelt blev indgået af VKR, og der står intet som helst i de nævnte bemærkninger, der strider mod den kendsgerning, men jeg skal da gerne på foranledning af hr. Kampmann bekræfte, at det var sådan.

Hr. Karlskov Jensen holdt sig også til formalia og krævede desuden forslaget henvist til udvalget for forretningsordenen. Det vil jeg gerne modsætte mig, og jeg vil gøre det bl. a. med den grund, at spørgsmålet har været drøftet på